

ОТВОРАЊЕ НА ГАЛЕРИЈАТА НА ЛИКОВИ
Скопје, 16.12.1998 г.

Реч на проф. Димитар Димески,

Институтот за историја има посебен пиетет кон своите поранешни членови, пред сè поради нивниот придонес за развојот и растежот на македонската просвета, наука и култура. Оттаму никна благородната замисла за оживување галерија на ликови на поранешни членови на Институтот, која перманентно ќе се збогатува, адекватно на растежот на Институтот.

Целта е и на визуелен план да се потенцира континуитетот во развојниот пат на Институтот за историја.

Пријатно е чувството од реализацијата на оваа идеја. За тоа заслуга има и актуелната деканска гарнитура, поради што ѝ ја искажуваме нашата благодарност.

Честа да ја отвори оваа галерија му припадна на проф. д-р Киро Камберски. Го поканувам професорот Камберски да земе збор.

Проф. д-р Киро Камберски

ПРИГОДНА РЕЧ

при отворањето на Галеријата на ликови на поранешни наставници на
Институтот за историја при Филозофскиот факултет - Скопје

Почитувани колешки и колеги,
почитувани гости.

Чувствувам пријатно задоволство што ми е укажана чест како раководител на Архивско-документационото одделение при Филозофскиот факултет да ја отворам оваа Галерија на ликови на поранешни наставници на Институтот за историја и да кажам, по тој повод, неколку збора.

Идентитетот на еден народ го чини неговата историја. Идентитетот,

пак, на историјата го чинат настаните и личностите што го обележиле развојот на човековото општество во времето. Да се зачува историјата е обврска на секоја генерација, зашто без тоа зачувување на историското траење на времето нема ниту историја. Тоа најдобро го знаат токму историчарите кои несебично и страшно трагаат по формите на животот во минатото.

Отворањето на Галеријата на ликови на поранешни наставници на Институтот за историја е мал настан, но крупен исчекор во поглед на зачувувањето на историското траење на нашето време. Во тоа, првенствено и треба да се согледа значењето на оваа манифестација. Посебно ме радува фактот што иницијативата потекнува од Институтот за историја и неговиот сегашен раководител проф. д-р Димитар Димески, при правењето на првите чекори кон систематско и организирано прибирање податоци за зачувување на сопствената историја. Историчарите кои трагаат по вистината на историското минато најдобро знаат дека до неа најуспешно се доаѓа само врз основа на оригинални сведоштва. Да се зачува историската оригиналност на времето значи да се зачува самото време, а тоа, пак, значи да се зачуваат настаните и личностите што го обележале тоа време.

Поздравувајќи и подржувајќи ја оваа иницијатива на Институтот за историја при Филозофскиот факултет, дозволете ми, во оваа пригода, за кажам неколку збора за самиот Институт.

Институтот за историја својата работа ја започна со самото основање на Филозофскиот факултет, во, сега веќе далечната, 1946 година како Катедра за историски науки и повеќе од 50 години ја дели судбината со останатите научни области што се развиваат на Филозофскиот факултет, формирајќи бројни стручни и научни кадри и развивајќи широка и плодна научно-истражувачка дејност во областа на историските науки, посебно во областа на националните историски науки. За илистрација на богатата наставна и научно-истражувачка дејност ќе посочиме само некои податоци. Досега на Институтот за историја дипломирале над 1700 студенти, со магистерска титула се здобиле 50 кандидати, а со докторат на историски науки близу 60-тина кандидати. Институтот за историја може да се пофали и со грандиозен научен опус во кој влегуваат голем број трудови кои имаат трајна национална и научна вредност. Во тој творечки разгор посебно е вграден несебичниот и огромен труд на наставниците чии ликови од денес стануваат трајно визуелно сведоштво на историјата на развојот и растежот на Институтот за историја, и воопшто на Филозофскиот факултет, како и на македонската просвета и наука. Тоа се ликовите на: академик Љубен Лапе, проф. Томо Томовски, проф. Методија Соколовски, проф. д-р Христо Андонов Полјански, академик Стјепан Антољак, проф. д-р Александар Апостолов, проф. Бранко

Панов, проф. д-р Андрија Лаинивиќ, проф. д-р Војислав Кушевски, проф. Душица Петрушевска, проф. Славка Фиданова, проф. д-р Христо Меловски, м-р Драган Велков - предавач, академик Владимир Мошин и проф. д-р Светозар Наумовски. За жал деветмина од нив веќе се починати, но нивниот благороден наставнички лик и немирен истражувачки дух продолжува да живее не само во нашата универзитетска средина, туку и многу пошироко.

Убеден сум дека оваа иницијатива ќе ја поддржат и ќе ја следат и другите институти на нашиот факултет и со проширувањето на нејзината тематска структура, со прибирање на други податоци и материјали за наставниците, така и за вкупната дејност на Факултетот ќе се создаде трајно сведоштво за неговиот развој, растеж и живот. Тоа е наш долг кон идните генерации студенти и наставници, кои историјата на нашата просвета, наука и култура, кон сопствениот народ и држава. Тоа, чинам, е најпогоден начин да се облагородува историскиот дух како важна претпоставка на сопствениот развој и егзистирање. Прилог кон тоа е и отворањето на оваа Галерија.